

Олексій Миколайович Гуцалюк

академік АЕН України

д-р. екон. наук, доц.

ORCID 0000-0002-6541-4912

e-mail: alex-g.88@ukr.net,

Приватний заклад вищої освіти

«Міжнародний європейський університет», м. Київ,

Наталія Валеріївна Гаврилова

канд. екон. наук, доц.

ORCID 0000-0001-5366-1820

e-mail: nh.15426378@gmail.com,

Центральноукраїнський національний
технічний університет, м. Кропивницький

ВПЛИВ МАРКЕТИНГОВИХ, ФІНАНСОВИХ ТА ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА РОЗВИТОК ІНФОКОМУНІКАЦІЙНОЇ СФЕРИ ЯК СКЛАДОВОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

Постановка проблеми. В сучасному динамічному середовищі різко змінюється роль інфокомунікаційної сфери, відповідно видозмінюються та вдосконалюються використовувані методи та технології. Сучасний інфокомунікаційний простір дає змогу активно співпрацювати державному та приватному сектору, владі та бізнесу, і, найголовніше, на рівні країни розбудовується економічний та фінансовий простір завдяки інфокомунікаційній сфері.

У нинішніх умовах розвиток інфокомунікаційної сфери як складової інноваційної інфраструктури це запорука успішної діяльності не тільки будь-якого підприємства а й держави в цілому. Очевидним є факт, що інфокомунікаційні технології дають можливість суттєво підвищити ефективність розв'язання різноманітних задач маркетингового, фінансового або цифрового характеру. Розвиток інфокомунікаційних технологій та їх масове впровадження є необхідною умовою розвитку сучасного динамічного суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Підвищення рівня розвитку інфокомунікаційної сфери на макроекономічному рівні є комплексним завданням, вирішення якого потребує загальної підтримки суспільства з боку держави, господарюючих суб'єктів та зацікавлених громадян. Питанням розвитку інфокомунікаційної сфери присвячені праці зарубіжних та вітчизняних науковців. Значний науковий доробок зробили сучасні науковці: К. В. Безверхий, К. О. Безугла, Н. І. Бузак, І. В. Дульська, В. М. Жук, Т. Т. Ковальчук, І. Ю. Марко, Є. І. Марко, Є. В. Мних, К. В. Панькова, Н. М. Пелешко та деякі інші.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується стаття. Незважаючи на прийняття Закону України «Про національну програму інформатизації» [7], ступінь розробленості проблематики розвитку та удосконалення інфокомунікації українського суспільства й досі залишаються не визначеними. Нині практично відсутня комплексність досліджень щодо особливостей інфокомунікаційної сфери як складової інноваційної інфраструктури.

Розвиток інфокомунікаційної сфери в країні та впровадження новітніх технологій в усі сфери суспільного життя, діяльність органів виконавчої влади і органів місцевого самоврядування, бізнесу, домогосподарств розглядаються як пріоритетні напрями державної політики. Ринок інфокомунікаційних технологій перебуває в стані активного становлення та повинен стати основою для учасників у побудові інформаційного суспільства в Україні. Тут актуальності набуває необхідність вирішення проблем забезпечення учасників та його суб'єктів повною достовірною інформацією щодо усіх сфер діяльності для підтримки процесів прийняття управлінських рішень, сприяння становленню державності, підвищення продуктивності суспільного виробництва продукції і послуг на основі широкомасштабного використання інформаційних технологій, зростання економічного потенціалу регіонів, покращення соціально-економічних та екологічних умов життя людини. У більшості сучасних досліджень, що стосуються процесу інфокомунікацій та створення інформаційного суспільства, спостерігається різне відношення до ролі інформаційного чинника у соціально-економічному розвитку України та недостатньо повно розглядається його вплив на розвиток інноваційної інфраструктури. Тому дослідження у даному напрямку є актуальними та потребують подальших наукових рішень.

Мета статті полягає у наступному: розглянути та проаналізувати маркетингові, фінансові та цифрові технології які впливають на розвиток інфокомунікаційної сфери як складової інноваційної інфраструктури.

Викладення основного матеріалу дослідження. Останнім часом сформувалась негативна тенденція до різкого відставання вітчизняної економіки від рівня економіки розвинутих держав світу у сфері інфокомунікації, технологічного розвитку та продуктивності виробництва, що викликано низькою ефективністю механізмів стимулювання до розвитку інноваційної інфраструктури. Внаслідок цього спостерігається знач-

ний ризик стримування розвитку інфокомунікаційної сфери як складової інноваційної інфраструктури.

Підґрунтям для формування інфокомунікаційної сфери є маркетингові, фінансові та цифрові технології, що дають можливість розвиватись технополісам, технологічним паркам, інноваційним центрам тощо. Інфокомунікаційна сфера – це потужний інструмент впливу на розвиток окремого підприємства, галузі, або в цілому держави [4]. Обчислювальна та комунікаційна техніка, телекомунікаційні мережі, бази і банки даних та знань, інформаційні технології, система інформаційно-аналітичних центрів різного рівня, виробництво технічних засобів інформатизації, системи науково-дослідних установ та підготовки висококваліфікованих фахівців є складовими національної інформаційної інфраструктури і основними чинниками, що забезпечують економічне піднесення. Як показує досвід інших країн, використання інформаційних технологій сприяє забезпеченню національних інтересів, поліпшенню керованості економікою, розвитку наукоємних виробництв та високих технологій, зростанню продуктивності праці, вдосконаленню соціально-економічних відносин, збагаченню духовного життя та подальшій демократизації суспільства. Національна інформаційна інфраструктура, створена з урахуванням світових тенденцій і досягнень, сприятиме рівноправній інтеграції України у світове співтовариство [2].

Науковець К. О. Безугла [2] у своїх дослідженнях проводить аналіз сучасного стану сектору інформаційних технологій в Україні на основі найбільш авторитетних міжнародних оцінок щодо ступеня та перспектив розвитку інформаційного суспільства в Україні.

К. В. Безверхий стверджує, що удосконалення управління економікою підприємства в ринкових умовах господарювання, проведення заходів з реформування його суб'єктів, потребують створення ефективної системи інформаційного забезпечення управління витратами виробничо-господарської діяльності підприємства і пошуку нових підходів до вирішення удосконалення облікового механізму [1].

У своїх наукових розробках Н. І. Бузак свою увагу зосереджує на проблемах, які виявлені при аналізі систем обліку і контролю затрат на впровадження інформаційних технологій, а саме: непридатність класифікації затрат для побудови системи інформаційного забезпечення управління ІТ-проектами, неузгодженість планових і облікових моделей; відсутність методики формування узагальненої інформації у системі обліку; відсутність чіткого розмежування затрат на впровадження інформаційних технологій між структурними підрозділами підприємства в обліку; відсутність ефективної методики фінансування ІТ-проектів; недосконалість системи контролю; унеможливлення мотивації і оцінки діяльності працівників підрозділів підприємства [3].

Дослідження В. М. Жука присвячені методологічним аспектам обліку інтелектуального капіталу в аграрному секторі економіки. В його наукових доробках стверджується, що завдяки інтелектуалізації в сільському господарстві, отримано значні досягнення в галузі біотехнологій, генетики, селекції, кібернетики. Проблемними питаннями методології бухгалтерського обліку інтелектуального капіталу у вітчизняному аграрному секторі є зокрема: наявність невідображених в балансі об'єктів інтелектуальної власності, невизначеність терміну корисного використання, відсутність системи документування процесу комерціалізації інтелектуального капіталу, неправильне трактування правової та економічної суті цього капіталу, неоднознач-

ність методології визначення вартісних показників для цілей бухгалтерського обліку, відсутність методики інвентаризації (ідентифікації) прав на об'єкти інтелектуальної власності та дискусійний характер питань амортизації таких об'єктів тощо [6].

Вплив маркетингових технологій на розвиток інфокомунікаційної сфери розглядає відомий науковець К. В. Панькова, яка вважає, що основне призначення системи інфокомунікації маркетингу полягає в пошуку методів збору, обробки та систематизації інформації в розрізі складових маркетингової діяльності підприємства як учасника економічних взаємовідносин, та його внутрішньогосподарських процесів, ефективність яких безпосередньо пов'язана з маркетинговою концепцією підприємства. Тому елементи системи інформаційного забезпечення маркетингу повинні, з одного боку, відображати послідовність організації маркетингової діяльності на машинобудівному підприємстві, з іншого – спрямовувати її на досягнення поставлених цілей [11].

Процес маркетингового управління базується на інформації, що по своїй суті є складовою інфокомунікаційної сфери, її розвиток залежить від ступеня використання сучасних досягнень у галузі інформатики і кібернетики. Маркетингові технології в інфокомунікаційній сфері дозволяють обґрунтовувати ефективні управлінські рішення із врахуванням реальної ринкової ситуації та потенційних інвестиційно-інноваційних можливостей. Маркетингові технології у інфокомунікаційній сфері повинні бути безпосередньо пов'язані із управлінською системою, центральним завданням якої є завдання регулювання. У той же час важливим завданням інформаційного забезпечення маркетингової діяльності є умови для структуризації маркетингових даних, де ключовою позицією є розробка рішень із концентрації та розподілу інформації на рівні всього підприємства, в межах якого вирішальної ролі набуває інформація стратегічного і прогнозного характеру з метою інноваційного розвитку. Тут особливого значення набувають маркетингові інформаційні потоки, які залежать від системного функціонування підприємства та інформаційної взаємодії із постачальниками та покупцями. Виділення такої окремої складової інформаційної сфери як маркетингова орієнтація дозволить змістити акцент на інформаційному забезпеченні формування взаємовідносин з органами державної влади, податковими, виконавчими органами, а також покупцями та продавцями.

Крім того, в діяльності підприємств використовуються також цифрові та фінансово-економічні елементи, які для інтеграції та ефективного управління потребують інформаційного взаємозв'язку та відповідного інформаційного простору, що дозволить централізовано керувати асортиментом, обсягом і збутом виробленої продукції, товарними потоками, забезпечити моніторинг ринку, скоординовано розвивати взаємини з постачальниками і покупцями. Це підтверджує високу залежність між ефективністю маркетингових трансакцій і рівнем їх інформаційного забезпечення, що визначаються можливостями накопичення та активного використання інтегрованих інформаційних ресурсів.

Відомі науковці у напрямку інформатизації Т. Т. Ковальчук, І. Ю. Марко, Є. І. Марко стверджують, що саме економічна інформація зумовлює процес проектування, планування, узгодження, контролю необхідних та назрілих різновидів господарської підприємницької діяльності, яка за умови підпорядкування стратегічним цілям та пріоритетам держави націлена на задоволення макроекономічних і суспільних потреб

[8]. Також, ними стверджується, що загально визнаним фактом є взаємозалежність між темпами та рівнем розвитку інформаційних технологій і фінансово економічному розвитку країни. Але це відбувається за умови, коли інформація використовується, як необхідний та важливий макроекономічний ресурс, розвиває і посилює ринок економічної інформації. Недооцінка важливості всебічного розвитку ринку економічної інформації чи неправильна обрана стратегія інформатизації та запровадження телекомунікаційних й інтернет-технологій прирікає таку державу на хронічне відставання та стрімке падіння у напрямку рівня глобальної периферії [8].

Є. В. Мних і Н. М. Пелешко вважають, що додаткові «витрати із впровадження інформаційних технологій і систем виправдовуються новою якістю й ефективністю маркетингової політики. Тільки системні інтегровані оцінки є достатніми для визначення поведінки суб'єктів господарювання в умовах ресурсних обмежень. З іншого боку, моніторинг ресурсних обмежень передбачає пошук альтернативних економічних проєктів, за якими максимізується результат мобілізації економічного потенціалу цих суб'єктів господарювання» [10].

Важливий науково-аналітичний внесок у процесі дослідження та аналізу цифровізації зроблено науковцем І. В. Дульською, яка проводить глибокий комплексний аналіз витрат бюджету на цифровізацію, і яка наголошує на тому, що з активізацією регіональної децентралізації постає питання визначення джерел фінансового забезпечення заходів цифровізації базових галузей у регіонах [5].

На думку І. В. Дульської попри увагу держави до вирішення проблем е-урядування в Україні, значні обсяги фінансових ресурсів, які держава спрямовує на ці цілі, заходи усіх гілок влади часто залишаються фрагментарними, недостатньо системними і результативними. Це підтверджує відставання країни по ряду міжнародних рейтингів, особливо щодо тих її частин, які характеризують роль держави як у процесі створення необхідних умов цифровізації, так і її використання [5].

У процесі інфокомунікації активно співпрацюють всі суб'єкти соціально-економічної системи, адже вона значною мірою сприяє підвищенню інтенсивності суспільного виробництва, рівня добробуту, якості життя. Але, у цьому процесі найвагомішу функцію виконує держава, оскільки активно впроваджуючи, регулюючи та захищаючи держава сприяє налагодженню більш ефективної взаємодії між своїми підрозділами, з громадянами, бізнесом, а також забезпечує інноваційний розвиток базових галузей економіки. Однак оцінити реальний обсяг витрат громадян, бізнесу та держави за усіма рівнями дуже складно, оскільки рівень оприлюднення інформації дуже низький [15].

І. В. Дульська вважає, що питома вага витрат держави через центральні органи виконавчої влади, що безпосередньо працюють в інфокомунікаційному середовищі, є незначною в порівнянні з центральними органами виконавчої влади, які відповідають за сектори, що мають пріоритетне бюджетне фінансування – охорона здоров'я, освіта, культура, аграрний та інфраструктурний сектори, про що свідчать дані таблиці.

Таблиця

Витрати Державного бюджету України на інфокомунікаційна сферу у 2017-2019 роках [5]

Центральні органи виконавчої влади	Млн грн		
	2017	2018	2019
Державний бюджет, з нього	841402,8	991930,7	1112130,0
Державне агентство з питань е-урядування	249,0	151,5	48,4
Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації	61,6	97,3	86,6
Адміністрація Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації	2027,9	2338,5	2925,4
Міністерство інформаційної політики	261,8	862,1	5456,4
Міністерство культури	4282,8	6420,8	6989,8
Державний комітет телебачення і радіомовлення	1473,5	863,0	1097,9
Нацрада з питань телебачення і радіомовлення	47,6	104,9	124,9
Державне агентство з питань кіно	516,0	520,7	521,2
Український інститут національної пам'яті	26,7	62,9	127,3
Державна спеціальна служба транспорту	498,0	564,7	801,3
Міністерство аграрної політики та продовольства	9442,3	12075,7	13858,1
Міністерство інфраструктури	916,9	3234,4	3050,6
Державне агентство інфраструктурних проєктів	2,0	10,6	2106,6
Державна служба з питань геодезії, картографії та кадастру	1108,8	1902,3	1705,3

На жаль, наведені дані свідчать про різке зменшення бюджетних витрат на Державне агентство з електронного урядування, що є вкрай незадовільним показником.

Інфокомунікаційна сфера протягом наступного десятиліття має сприяти зростанню ВВП більш ніж два рази, оскільки нові технології починають становити велику частку ринку. Найбільші обсяги витрат будуть припадати на телекомунікаційні технології та нові технології. Протягом наступних п'яти років зростання витрат на традиційні технології буде залежати від чотирьох видів платформ: хмарних, мобільних, соціальних і великих даних/аналітики. У той же час економія витрат, створювана хмарою і автоматизацією, приведе до збільшення інвестицій у нові технології, такі як штучний інтелект (AI), робототехніка, AR / VR.

Частка витрат на технології безпеки нового покоління також буде продовжувати зростати. Незважаючи

на тенденцію швидкого зростання ІКТ, виникає ряд питань, пов'язаних зі складністю їх впровадження. Серед основних бар'єрів варто виділити: високі витрати на розробку нових технологій, проблеми у сфері кібербезпеки, відсутність необхідної інфраструктури або погано налагоджені зв'язки між її елементами, незрілість та непередбачуваність деяких технологій, відсутність або недосконалість законодавчої бази для регулювання процесів, пов'язаних із застосуванням ІКТ (наприклад, блокчейн) [12].

Очікувана користь від застосування інфокомунікаційних технологій у виробничому процесі та повсякденному житті передбачає: збільшення ефективності обробки «великих» даних, оптимізацію виробничих процесів та їх автоматизацію, перехід від традиційних датацентрів до централізованих хмарних аналогів, збільшення обчислювального потенціалу сучасних суперкомп'ютерів, нові можливості для створення при-

строїв «розумного» будинку, підключення до мережі важкодоступних регіонів, збільшення ємності носіїв інформації і зниження вартості зберігання даних [12].

Відповідно до даних, що надають міжнародні консалтингові агентства, в інфокомунікаційній сфері виділяють такі глобальні технологічні тренди: розвиток технологій штучного інтелекту; хмарні обчислення; робототехніка; інтелектуальні речі (у т.ч. Інтернет речей); інтелектуальні додатки; квантова та периферійні обчислення; оптика вільного простору; технології кремнієвої фотоники; доповнена та віртуальна реальність; технології 5G та 6G; блокчейн; фінтех технології; цифрові екосистеми.

За прогнозами аналітичних компаній, найбільшим буде ринок технологій штучного інтелекту. За даними аналітичного моделювання, проведеного McKinsey Global Institute наприкінці 2018 року, штучний інтелект може здійснити додатковий внесок у щорічне зростання ВВП на 1,2% протягом як мінімум наступного десятиріччя. До 2030 року штучний інтелект може забезпечити додаткову глобальну економічну активність у розмірі \$13 трлн, що приведе до збільшення його повсюдного вкладу в усі галузі поряд із впровадженням інших перетворюючих технологій. Нині вклад технологій штучного інтелекту у світовий ВВП становить близько \$1 трлн [12].

Аналітики також припускають, що близько 70% компаній у всьому світі запровадять принаймні одну форму штучного інтелекту до 2030 року в рамках масштабування своєї діяльності, а значна частина великих підприємств буде використовувати повний спектр існуючих інновацій для посилення діючих напрямів бізнесу.

Хмарні обчислення розділені на три категорії: інфраструктура як послуга (IaaS), платформа як послуга (PaaS) і програмне забезпечення як послуга (SaaS). На сьогодні найбільшим сегментом хмарної індустрії є SaaS і, відповідно до прогнозів, ця тенденція збережеться у майбутньому.

У 2017 році світовий ринок SaaS склав \$104 млрд. За даними експертів, до 2027 року він зросте до \$ 346 млрд, а середньорічний темп зростання складе 25,9%.

Крім того, прогнози розвитку ринку вказують на те, що до 2022 року зростання ринку хмарної робототехніки складе більше ніж 20% і обсяг ринку хмарної робототехніки виросте до \$ 21,78 млрд до 2022 року.

Очікується, що ринок послуг 5G виросте з \$ 53,93 млрд у 2020 р. до \$123,27 млрд до 2025 року при сукупному річному темпі зростання 18% протягом прогнозованого періоду. Передбачається, що зростаючий попит на надійні послуги зв'язку з мінімальними затримками й тенденції до зростання у сфері міжмашинного зв'язку дозволять ринку послуг 5G продовжити розширюватися.

Обсяг ринку інтелектуальних додатків у 2017 році склав \$7,33 млрд, а до 2023 року, згідно з прогнозами, він досягне \$46,98 млрд, збільшившись за сукупним річним темпом зростання на 32,9% протягом прогнозованого періоду. Основними факторами зростання ринку інтелектуальних додатків є зростаюче число користувачів смартфонів по всьому світу, зростаюче впровадження технологій штучного інтелекту і зростаюча тенденція реклами на основі мобільних додатків [12].

Отже, розвиток інноваційної діяльності є одним із найважливіших системних факторів підвищення рівня конкурентоспроможності економіки та національної безпеки держави. Інфокомунікаційні технології відіграють у цьому випадку особливу роль.

Так, передбачено у Стратегії сталого розвитку держави до 2020 року забезпечення стійкої динаміки зростання економіки на основі проведення структурних реформ за вектором «Програми розвитку інновацій» з метою зміцнення інституційної спроможності інноваційної інфраструктури, основою якої виступає сфера інфокомунікацій. Стратегічна програма передбачає, що необхідною умовою для розвитку діджиталізації суспільства є можливість підключення його суб'єктів до Інтернету [14]. Але, за нинішніх стімих темпів діджиталізації підключення до Інтернету недостатньо. Для того, щоб отримати максимальний ефект з повного спектру можливостей в Інтернеті, треба мати широкопasmовий доступ (ШСД). Відповідно до «Стратегії 2020», реалізація національної стратегії з метою подальшого розвитку інформаційного суспільства в Україні як інновативного суспільства передбачає:

підвищення рівня обізнаності населення у комп'ютерних технологіях, та можливість широкого їх впровадження і використання у соціальнокультурній сфері й інших секторах економіки на основі розробки та впровадження відповідних галузевих і міжгалузевих програм;

мінімізація цифрової нерівності в доступі громадян України до електронних комунікацій та інформаційних ресурсів як «першого рівня» (доступу нових користувачів), так і «другого рівня» (доступу існуючих користувачів), що пов'язано із соціально-віковим розривом через низькі доходи, особливо певних категорій громадян, та географічно-культурологічним розривом, що потребує реалізації компенсаційного механізму (субсидій) операторам на підключення за доступними цінами, враховуючи рівень доходів населення тощо.

Відповідно до «Стратегії 2020», інституціонально-технологічний рівень спрямований на створення цілісної правової системи щодо [14]:

зобов'язань (регуляторні) із надання універсальних послуг на оператора телекомунікацій із істотною ринковою перевагою не тільки у сфері фіксованого зв'язку, але й мобільного зв'язку і швидкісного доступу до Інтернету з урахуванням принципу «технологічної нейтральності»;

запровадження механізмів розвитку ринку індустріального Інтернету на основі розробки галузевих стандартів із забезпеченням прискорення гармонізації національного законодавства з нормами законодавства Європейського Союзу;

удосконалення механізмів захисту прав споживачів телекомунікаційних послуг у разі припинення діяльності операторів, провайдерів телекомунікацій.

На адміністративно-економічному рівні, створення національних цифрових інформаційних ресурсів передбачає [14]:

зменшення бар'єрів входу на ринок через обтяжливі процедури виходу на ринок телекомунікацій на основі удосконалення ліцензування у сфері телекомунікацій;

удосконалення механізмів нагляду (контролю) у сфері телекомунікацій, що спрямовані на запобігання порушенням, і зниження потенційно можливого тиску на суб'єкти господарювання;

зміцнення інформаційної безпеки та кібербезпеки на основі доктрин і міжнародних сертифікатів у сфері управління інформаційною безпекою;

розвиток електронного урядування на основі програми з надання електронних адміністративних послуг.

Завдяки цифровим інформаційним ресурсам, здійснюється активний обмін даними між такими

об'єктами, як: держава-бізнес, держава-громадянин, держава-держава. Є певний перелік послуг, обов'язкових для надання їх онлайн, відповідно до Директиви ЄС. Для бізнесу це соціальні внески співробітників, корпоративний податок, ПДВ, реєстрація нової компанії, подання статистичної інформації, митні декларації, екологічні дозволи, держзакупівлі. Для громадян перелік більш розширений – ПДФО, пошук роботи, соціальні привілеї, особисті документи, реєстрація авто, громадські бібліотеки, заява в міліцію, заявка на дозвіл будівництва, свідоцтва на шлюб та народження, заявки на вступ до ВНЗ, зміна адреси, сервіси охорони здоров'я.

Стратегія сталого розвитку в Україні впроваджується та функціонує відповідно до принципів реформування цифрових комунікацій сектора ЄС:

1. Сприяння розвитку конкуренції та можливість запровадження в разі потреби національним регуляторним органом функціонального розподілу в обслуговуванні інфраструктури і наданні послуг.

2. Удосконалення регулювання шляхом реорганізації роздрібного та оптового ринків сфери електронних комунікацій та послуг.

3. Зміцнення внутрішнього ринку та інтеграція до загальноєвропейських правил за рахунок координації регулювання в державах – членах ЄС.

4. Покращення захисту споживачів за рахунок розширення спектру прав споживачів електронних комунікаційних послуг: відкритість інформації про ціни; полегшення переходу клієнтів від одного сервіс-провайдера до іншого; полегшення доступу до електронних комунікаційних послуг для людей з обмеженими фізичними можливостями; обов'язок операторів інформувати своїх клієнтів у разі існування ризику розкриття персональних даних клієнтів; боротьба зі спамом, шпигунськими програмами тощо [13].

Висновки. Отже, відзначені стратегічні завдання створення сучасної інноваційної системи, що включатиме технологічні та наукові парки, венчурні фонди, мережі трансферу технологій тощо, потребує запровадження механізмів державно-приватного (публічно-приватного) партнерств в інноваційній сфері та має бути спрямовано на законодавче встановлення стимулюючих особливостей для нових виробництв, а також компаній сфери інфокомунікацій. Так, через запровадження ефективних стимулів для розвитку сфери інфокомунікацій і підвищення її конкурентоспроможності на світовому ринку з метою переходу на інноваційний шлях розвитку країни та забезпечення трансформації державної інноваційної політики шляхом прискорення запровадження інфокомунікаційних технологій і розвитку національних інформаційних ресурсів. Тому, необхідність розвитку сфери інфокомунікацій є однією з пріоритетних у планах забезпечення розбудови інноваційної інфраструктури, ефективна діяльність якої гарантує взаємодію суб'єктів і об'єктів інноваційної діяльності, а також доступ до різних інформаційних ресурсів, що, у свою чергу, дозволить підвищити ефективність використання інноваційного потенціалу країни.

Список використаних джерел

1. Безверхий К. В. Непрямі витрати в системі управління промислових підприємств: обліково-контрольний аспект: монографія. Київ: Центр учбової літератури, 2013. 276 с.
2. Безугла К. О. Інформаційно-комунікаційні технології як фактор інноваційного розвитку економіки.

Економіко-математичне моделювання соціально-економічних систем. 2013. Вип. 18. С. 42-55. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/emmses_2013_18_5.

3. Бузак Н. І. Облік і контроль затрат на впровадження сучасних інформаційних технологій : автореф. дис. ... к.е.н. : спец. 08.00.09 – бухгалтерський облік, аналіз та аудит (за видами економічної діяльності) Київ, 2009. 20 с. URL www.nbuv.gov.ua/ard/2009/09bnisit.zip.

4. Дерій В. А. Облік і аналіз витрат підприємства на інтелектуалізацію, інформатизацію та інформацію. *Вісник ЖДТУ*, 2014, № 3 (69). С. 50-56.

5. Дульська І. В. Бюджетне забезпечення цифровізації у рамках е-урядування в Україні. *Економіка і прогнозування*, 2019. № 1. С. 51-69.

6. Жук В. М. Концепція розвитку бухгалтерського обліку в аграрному секторі економіки: монографія. Київ : ННЦ ІАЕ, 2009. 648 с.

7. Закон України «Про національну програму інформатизації». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/74/98-%D0%B2%D1%80#Text>.

8. Ковальчук Т. Т., Марко І. Ю., Марко Є. І. Сучасний інформаційний ринок (концептуально-пізнавальний контекст): монографія. Київ: Знання, 2011. 255 с.

9. Коваль В. В., Толкачева Г. В., Небога Т. В. Стратегічні орієнтири сфери інфокомунікацій як складової національної інноваційної інфраструктури. *Проблеми економіки*. 2017. № 1. С. 89-93.

10. Мних Є. В. Пелешко Н. М. Науковий рівень аналітичного забезпечення креативного менеджменту. *Економічні науки. Сер. "Облік і фінанси"*. 2012. Вип. 9 (2). С. 425-431.

11. Панькова К. В. Маркетинг як нова сучасна концепція управління, напрями його інформаційного забезпечення. *Competitiveness: economics, marketing, management: Collective monograph.* С.Е.І.М., Valencia, Venezuela, 2016. С. 30-38.

12. Писаренко Т. В., Кваша Т. К., Рожкова Л. В. Стан інноваційної діяльності та діяльності у сфері трансферу технологій в Україні у 2018 році. *Аналітична довідка*. Київ: УкрІНТІ, 2019 р. 80 с.

13. Про схвалення Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 рр.: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.01.2018 р. № 67-р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/pro-shvalenny>.

14. Стратегія сталого розвитку України 2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5/2015#Text>.

15. Яценко М. С. Інфокомунікації як чинник соціально-економічного та науково-технічного розвитку України та її регіонів у контексті розбудови інформаційного суспільства. *Економіка: реалії часу*. 2012. № 1 (2). С. 143-146.

16. Гуцалюк О. М. Теоретико-методологічне забезпечення формування механізму управління корпоративними інтеграційними процесами. *Вісник економічної науки України*. 2017. № 2 (33). С. 28-33.

17. Гуцалюк О. М. Розвиток державного регулювання економічних відносин у сфері банкрутства в Україні. *Вісник економічної науки України*. 2020. № 1 (38). С. 188-191. doi: [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1\(38\).188-191](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1(38).188-191).

18. Міхно І. С., Коваль В. В., Наволокіна А. С. Управління ризиками соціальної безпеки як фактору сталого розвитку економіки промисловості. *Вісник економічної науки України*. 2020. № 1 (38). С. 148-153. doi: [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1\(38\).148-153](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1(38).148-153).

References

1. Bezverkhyi K. V. (2013). Nepriami vytraty v systemi upravlinnia promyslovykh pidpriemstv: oblikovokontrolnyi aspekt [Indirect costs in the management system of industrial enterprises: accounting and control aspect]. Kyiv, Centr uchbovohoiv literatury [in Ukrainian].
2. Bezuhla K. O. (2013). Informatsiino-komunikatsiini tekhnolohii yak faktor innovatsiinoho rozvytku ekonomiky [Information and communication technologies as a factor of innovative economic development]. *Ekonomiko-matematychne modeliuвання sotsialno-ekonomichnykh system – Economic and mathematical modeling of socio-economic systems*, Vol. 18, pp. 42-55. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/emmses_2013_18_5 [in Ukrainian].
3. Buzak N. I. (2009). Oblik i kontrol zatrat na vprovadzhenia suchasnykh informatsiinykh tekhnolohii [Accounting and cost control for the implementation of modern information technologies]. *Extended abstract of candidate's thesis*. Kyiv. Retrieved from: <http://www.nbuv.gov.ua/ard/2009/09bnisit.zip> [in Ukrainian].
4. Derii V. A. (2014) Oblik i analiz vytrat pidpriemstva na intelektualizatsiiu, informatyzatsiiu ta informatsiiu [Accounting and analysis of enterprise costs for intellectualization, informatization and information]. *Visnyk ZhDTU – Bulletin of ZhSTU*, Vol. 3 (69), pp. 50-56 [in Ukrainian].
5. Dul'ska I. V. (2019). Biudzhethne zabezpechennia tsyfrovizatsii u ramkakh e-uradiuvannia v Ukraini [Budget support of digitalization in the framework of e-government in Ukraine]. *Ekonomika i prohnozuvannia – Economics and forecasting*, Vol. 1, pp. 51-69 [in Ukrainian].
6. Zhuk V.M. (2009). Kontseptsiiia rozvytku bukhhalterskoho obliku v ahranomomu sektori ekonomiky [The concept of accounting development in the agricultural sector of the economy]. Kyiv, NNC IAE [in Ukrainian].
7. Zakon Ukrainy «Pro natsionalnu prohramu informatyzatsii» [Law of Ukraine "On the National Informatization Program"]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/74/98-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian].
8. Kovalchuk T. T., Marko I. Yu., Marko Ye. I. (2011). Suchasnyi informatsiinyi rynek (kontseptualno-piznavalnyi kontekst) [Modern information market (conceptual-cognitive context)]. Kyiv, Znannja [in Ukrainian].
9. Koval V. V., Tolkacheva H. V., Neboha T. V. (2017). Stratehichni oriientyry sfery infokomunikatsii yak skladovoi natsionalnoi innovatsiinoi infrastruktury [Strategic guidelines of infocommunications as a component of the national innovation infrastructure]. *Problemy ekonomiky – Problems of the economy*, Vol. 1, pp. 89-93 [in Ukrainian].
10. Mnykh Ye. V. Peleshko N. M. (2012). Naukovy riven anali-tychnoho zabezpechennia kreatyvnoho menedzhmentu [Scientific level of analytical support of creative management]. *Ekonomichni nauky. Ser. "Oblik i finansy" – Economic sciences. Ser. "Accounting and Finance"*, Issue 9 (2), pp. 425-431 [in Ukrainian].
11. Pankova K. V. (2016). Marketynh yak nova suchasna kontseptsiiia upravlinnia, napriamy yoho informatsiinoho zabezpechennia [Marketing as a new modern concept of management, directions of its information support]. *Competitiveness6: economics, marketing, management : Collective monograph*. C.E.I.M., Valencia, Venezuela [in Ukrainian].
12. Pysarenko T. V., Kvasha T.K., Rozhkova L. V. (2019). Stan innovatsiinoi diialnosti ta diialnosti u sferi transferu tekhnolohii v Ukraini u 2018 rotsi [The state of innovation and activity in the field of technology transfer in Ukraine in 2018]. Kyiv, UkrINTI [in Ukrainian].
13. Pro skhvalennia Kontseptsii rozvytku tsyfrovoi ekonomiky ta suspilstva Ukrainy na 2018–2020 rr.: Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 17.01.2018 r. № 67-r [On approval of the Concept of development of the digital economy and society of Ukraine for 2018–2020: Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated January 17, 2018 № 67-r]. Retrieved from <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/pro-shvalenny> [in Ukrainian].
14. Stratehiia staloho rozvytku Ukrainy 2020 [Sustainable Development Strategy of Ukraine 2020]. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5/2015#Text> [in Ukrainian].
15. Yatsenko M. S. (2015). Infokomunikatsii yak chynnyk sotsialno-ekonomichnoho ta naukovo-tekhnicnoho rozvytku Ukrainy ta yii rehioniv u konteksti rozbudovy informatsii-noho suspilstva [Infocommunications as a factor of socio-economic and scientific-technical development of Ukraine and its regions in the context of information society development]. *Ekonomika: realii chasu – Economy: the realities of time*, Vol 1 (2), pp. 143-146 [in Ukrainian].
16. Hutsaliuk O. M. (2017). Teoretyko-metodolohichne zabezpechennia formuvannia mekhanizmu upravlinnia korporatyvnymy intehratsiynymy protsesamy [The theoretical and methodological foundation of corporate integration development management mechanism forming]. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*. 2017. 2 (33). pp. 28-33 [in Ukrainian].
17. Hutsaliuk O. M. (2020). The development of state regulation of economic relations in field of bankruptcy in Ukraine. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1 (38), pp. 188-191. doi: [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1\(38\).188-191](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1(38).188-191) [in Ukrainian].
18. Mikhno I. S., Koval V. V., Navolokina A. S. (2020). Social Security Risk Management as a Factor in the Sustainable Development of the Industrial Economy. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1 (38), pp. 148-153. doi: [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1\(38\).148-153](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1(38).148-153) [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 21.07.2020

Формат цитування:

Гуцалюк О. М., Гаврилова Н. В. Вплив маркетингових, фінансових та цифрових технологій на розвиток інфокомунікаційної сфери як складової інноваційної інфраструктури. *Вісник економічної науки України*. 2020. № 2 (39). С. 166-171. doi: [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.2\(39\).166-171](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.2(39).166-171)

Hutsaliuk O. M., Havrylova N. V. (2020). Influence of Marketing, Financial and Digital Technologies in the Development of Infocommunication Sphere as a Component of Innovation Infrastructure. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 2 (39), pp. 166-171. doi: [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.2\(39\).166-171](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.2(39).166-171)